

var denne samme Stilling, der gjorde, at Forslagenes Behandling maatte udskydes. Nej, det var virkelig Partiet Venstres Stilling, som i høj Grad maatte tvinge mig dertil. Og hvad skete der saa i Virkeligheden? Ja, om Tirsdagen efter denne Fredag forelagde jeg paa ny Lovforslagene, og som det ærede Medlem ved, om Lørdagen var de vedtagne. Overhovedet, hvis disse Lovforslag ikke blev gennemført saa hurtigt, som man kunde ønske det, dels for Statskassens Skyld, dels af Hensyn til de private Interesser i Lovforslagenes Gennemførelse eller Ikke-Gennemførelse, naar dette ikke skete inden den 1. Oktober og nu sker til den 15. Oktober, saa skyldes det jo i Virkeligheden ikke Saglighed. Man kunde have endt Lovforslagenes Behandling, hvis man ikke havde ønsket, som jeg saa, der stod i en Avis, at tilføje Finansministeren et Nederlag. Nederlaget skulde være dette, at jeg ikke fik Lovforslagene gennemført inden den 1. Oktober. Jeg maa dog sige, at hvis der er tilføjet mig mange saadanne Nederlag, saa tror jeg oprigtig talt, jeg har sejret mange Gange, thi hvis det skal være et Nederlag, at jeg gennemfører alle disse Lovforslag, ogsaa Ejendomsskyldens Forhøjelse, fra den Dag, jeg forelagde dem, og indtil nu, saa ved jeg ikke, hvordan en Sejr ser ud.

Foss: Der er i Lovforslagene, saaledes som de er oversendte hertil fra Landstinget, enkelte Ændringer, som jeg vil knytte et Par Bemærkninger til. Mine første Bemærkninger gælder visse Bestemmelser vedrørende Tillægsskatten paa Formuen. Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, vil smaa Indtægter, der alene hidrører fra Formuen, blive ramt meget haardere end lige saa smaa Indtægter, som hidrører fra Arbejde, Løn, Pension og lignende. Der er nemlig indført den Bestemmelse, at „Tillæget til Formueskatten svares dog kun under Forudsætning af, at den paagældende for Skatteaaret 1918—19 er ansat til en Indkomst af 2,500 Kr. eller derover“. Men dette vil jo i Virkeligheden sige, at i Modsætning til Indkomstskatten begynder Tillægsskatten af Formuen allerede, naar Indtægten overstiger 2,500 Kr., medens Skatten, naar det ikke drejer sig om Indtægt af Formue, først begynder ved 6,000 Kr., og det vil atter sige, at de Indtægter, som haves f. Eks. af opsparede Midler, og som haves af Folk, der maaske ikke mere er arbejdsdygtige, eller som ikke længere er i Stand til at fortjene no-

get, rammes langt haardere, end Tilfældet er med Arbejdsindtægter. Der ligger derfor i Lovforslaget, saaledes som det er formet, en Underkendelse af Betydningen af Opsparing, Sparsommelighed og Henlæggelser, og det er ikke faa, der vil føle det som en haard Uretfærdighed, at netop de, som ikke er arbejdsdygtige, og som skal nøjes med beskedne Indtægter af opsparede Midler, skal betale en Tillægsskat, hvorimod arbejdsdygtige Mennesker, der er i Stand til selv at erhverve, forskaanes for en saadan.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) brugte før det Udtryk, at største Delen af de ekstraordinære Udgifter under Krigen burde dækkes af de særlige Indtægter, men man vil dog ikke kunne paastaa, at smaa Indtægter, der hidrører fra opsparede Midler, paa nogen Maade kan falde ind under de særlige Indtægter eller under Indtægter, der er forårsagede ved Krigen. Dette viser da, hvor lidet man i Praksis gennemfører den Tanke, som det ærede Medlem fra Æbeltoft erklærede var grundlæggende og bestemmende for det hele. Hvis man undersøger den Tillægsskat, som lægges paa Formuen, og hvis man regner med en 4 pCts Rente af Formuerne, vil Skatten, beregnet i Forhold til den Indtægt, som Formuen giver, vise betydelig højere Tal end dem, der findes i Lovforslaget; saa vil i Virkeligheden Beskatningen svinge mellem omtrent $\frac{2}{3}$ pCt. af de Indtægter, som er lavest, og 8 pCt. af de største.

Der er jo sket den Ændring under Landstingets Behandling, at man yderligere har udvidet Skalaen op efter. Vi er derved naaet til, at Tillægsskatten paa de højeste Indtægter, sammenlagt med Skatten paa Formuen, vil kunne naa op til $16\frac{1}{2}$ pCt. Men lægger vi dertil yderligere — da det jo drejer sig om en Tillægsskat — de Skatter, der i Forvejen falder paa saadanne store Indtægter, saa vil det vise sig, at vi naar op til, at saa store Indtægter i alt kan beskattes med 35—40 pCt. Nu ved vi nok, at den almindelige Følelse ikke har noget tilovers for de store Indtægter, men der er dog Grund til at advare imod at fortsætte med et Princip, som i saa høj Grad kommer til at fjerne sig fra det, som er det karakteristiske for Beskatningen, og nærme sig til det, man kunde kalde Konfiskation. Og dette vil jeg ganske særlig gøre gældende for Aktieselskabernes Vedkommende. Det staar for mig saaledes, at Aktieselskabernes Beskatning vil komme til at hvile meget tungt